

Portretul literar al unui autorde "poezii și parodii scrise-n nopți cu insomnii"

În timp ce mă străduiam să aflu cele mai potrivite cuvinte pentru a contura un cât mai credibil portret literar al unui autor fabulos de „poezii și parodii scrise-n nopți cu insomnii” mi-au venit în minte cuvintele regretatului mare epigramist George Zorafu, cu care își întâmpina colegii și prietenii scriitori: “Parcă teăș cunoaște de undeva dar nu știi de unde să te apuc”.

Autorul al cărui portret mă încumet să-l realizez, se numește Nicușor Constantinescu, bun prieten ca și mine cu autorul formulei citate mai sus. Pentru a face pasul de la “nu știu” la “știu de unde să te apuc”, soluția am aflat-o în “Poezii și parodii scrise-n nopți cu insomnii”. Nicușor Constantinescu s-a născut în localitatea Rogojeni, județul Galați, la 24 aprilie 1928. În prezent este așezat confortabil în fotoliul vârstei a treia, la o zvârlitură de băț de centenar, către care se îndreaptă cu pași hotărâți.

*Independența
prin Cultură*

Apreciind ca foarte necesare câteva date din bibliografia scriitorului Nicușor Constantinescu, pe temeiul cărora, am ajuns “să știu de unde să-l apuc”, le menționez: a urmat școala primară în satul natal. Între anii 1942-1950 a făcut școala normală de învățători din Galați. Între anii 1950-1954 - studii superioare la Facultatea de Pedagogie a Universității “C. I. Parhon” din București. A funcționat în învățământ ca profesor, director și inspector școlar până la pensionare. A debutat cu poezie în presa locală din Galați și în volum personal, la Editura “Ion Creangă”, cu volumul de poezie “Copiii soarelui”, urmat la aceeași editură de “Vacanță în parcul Herăstrău”.

A creat poezie și proză umoristică, tipărind 9 volume de autor. S-a impus, mai cu seamă, ca autor de epigrame și poezii umoristice. Menționez câteva volume: “Epigrame antistres care vindecă din mers”, “Popas în amurg”, “Zig-zag epigramatic”, “Povestiri adevărate cu piper și sare presărate”, “Tratament cu epigrame pentru stres, fobii și drame”, “Poezii și parodii scrise-n nopți cu insomnii” ș.a. Și uite așa, cum cu abilitate observă poeta Maria Sturdza Clopotaru, a cărei citare ar fi nedrept s-o ocolesc, afirmă categoric: “De la poezia lirică și umoristică scrisă în taina nopților “cu insomnii”, la parodiile stufoase și spumoase, la fabule și nu în ultimul rând, la “asul din mânecă” - epigrama, profesorul nonagenar N. Constantinescu stăpânește cu excelență arta scrisului”.

Cu ocazia solicitării de a alcătui un portret în care să îngemănez omul în sensul propriu al

cuvântului, reluând parcurgerea câtorva cărți, ale domniei sale, am constatat că, dorința mea de a lucra cu marfa clientului, are acoperire integrală. Așezată sub un motto semnat de Nikos Kazantakis, care sună astfel: "Fiecare om are câte o nebunie, dar cea mai mare nebunie, după mine, e să n-ai niciuna", se află o splendidă "Autocaracterizare", în versuri de-a dreptul copleșitoare, de o forță aparte a ceea ce se numește adevăr sub pecetea emoției umane, transfigurată în "cuvinte potrivite" (T. Arghezi), în fapt, un portret literar, cu desăvârșire autentic.

Crezând cu toată ființa sa în forța de vindecare a epigramei, scriitorul Nicușor Constantinescu a scris o carte cu acest scop. Am citit-o, îi dezvălui titlul Tratament cu epigrame pentru stres, fobii și drame și v-o recomand. Are o eficiență garantată, mai ales în această perioadă atât de dificilă, ale cărei consecințe, le simțim zilnic.

Autocaracterizare

Eu sunt viță de țăran,
Din Moldova lui Ștefan,
În ani grei și triști născut,
Într-un sat pe mal de Prut;
Știu aproape pe de rost
Cine sunt și cine-am fost
Și îmi este martor Cerul,
Că spun numai adevărul:
Am furat acestei vieți,
Bucurii dar și tristeți,
Vicii n-am, nu sunt nici sfânt,
Știu să plâng, să râd, să cânt,
Uneori mai și petrec
Dar măsura n-o întrec
Nu-s docil, nici arțăgos
Nici umil, nici vanitos
Uneori sunt după caz,
Sau ciufut sau plin de haz,
Nu sunt sclav unor plăceri
Nu mă sperii de poveri,
Am și eu, pe cer, o stea,
Cred și nu prea cred în ea,
Cred în ploi și în ninsori,
În veniri și în plecări,
Cred în Cer și în pământ,
Și-n lumina din cuvânt.
Cred în soare, cred în flori,
În succese și-n erori,
Cred în spicul din ogor,
În oglinda de izvor,
Într-al păsărilor zbor
Și-n icoana din pridvor
Mă încred în țara mea
Și de-aicea n-aș pleca,
Chiar de-aș ști că-n țări străine
Aș putea s-o duc mai bine.
Îi admir pe înțelepți

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Și în fața lor stau drepti
Nu-s dușmanul proștilor
Dacă stau în banca lor
Celor vrednici și curați
Le port stimă ca la frați
Nu-i jignesc cu vorbă grea
Când greșesc fără să vrea.
Cred și nu cred în minuni
Întind mâna celor buni
Nu ascund nici un mister
Sunt și nu sunt condeier

Și atunci când stau să scriu
Știu ce vreau și nu prea știu,
Nu îmi place să mă laud
Pe intruși nu îi aplaud
Spun deschis ce am de spus
Vreau să fiu și unde nu-s
Fug de om când e perfid
N-agreez niciun partid
Nu mă las de glod mânjit
Nici de ochi frumoși vrăjiti
Dau oricând Cezarului
Ceea ce știu că-i al lui
Nu-mi pierd timpul fără rost
Nu-s deștept, nu-s nici prea prost
Nu sărac, dar nici n-am bani
Am prieteni și dușmani
Nu-s zgârcit, nici generos,
Nici urât, dar nici frumos,
Nu simt gustul la plăceri,
Când în preajmă văd dureri,
Am și nu prea am idei
Când e vorba de femei
Nu pun mâna pe un leu,
Dacă nu este al meu,
Dacă vrei să-mi vii de hac
Nu te-njur, dar nici nu tac,
Pe acei ce mă hulesc
Nu-i urăsc, nici nu-i iubesc
Mă trezesc cum uneori
Umblu și cu capu-n nori
Mă plec către nimicuri
Am păcate, am și ticuri,
Nu renunț la ce mi-e drag
Știu și când să mă retrag
Știu când stric ceva, să dreg,
După plească nu alerg,
Pe cat pot, în viață-s drept

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Mă respecti și te respect
Știu să rabd, dacă mi-e greu,
Am un Dumnezeu al meu
Nu prea-s meșter la cuvânt
Sunt poet și nu prea sunt
Ce-am pe suflet nu ascund
Sunt un muritor de rând
Vreau ca să mă schimb mereu
Doar dacă rămân tot eu,
Căci nu pot nici în mormânt
Să nu fiu ceea ce sunt...

Geo Călugăru

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*